

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Bed
og arbejd!

Fra Nr. Nissum Højskole

4 April 1960 · 52. årgang

DET BEDSTE OG DET NÆSTBEDSTE

Det næstbedste er det bedstes fjende, siger et gammelt ord. Det ord kan undertiden være sørgelig sandt, men det er vemodigt, når det går sådan, det skulle nødigt passe på os, det næstbedste skulle man nødigt kaste bort, og det bedste må vi da aldrig give slip på.

Hvad er det bedste? Det er „at være og blive Guds barn, der lever ham til velbehag og i hans samfund bliver salig.“

Men så det næstbedste? Det er alt det på jord, som hører til et rigt menneskeliv. Det er hjem og familie, det er ejendom og ære, det er den daglige gerning, det er „dagligt brød“.

Hvem der har åndelig sans, kan straks se — ja, fornemme i sig selv — at så kan det næstbedste blive det bedstes fjende. Men således bør det ikke være. Også alt det jordiske, som vi får på retmæssig måde, kommer som gaver fra lysenes fader, der lader det regne over retfærdige og uretfærdige.

Hvorledes går det da til, at alle Guds time-lige gaver bliver fjende af det åndelige liv? Der er sikkert mange forskellige grunde og måder, men jeg vil pege på een, som jeg tror er meget almindelig og meget farlig: Det jordiske bliver troslivets fjende, hvis det får lov at løs-rive sig fra Gud, hvis det bliver noget, vi har for os selv, noget, som Gud ikke er bedt med i.

Nu er Danmarks jord snart igen tilsået med korn, roer og græs, men hvor mange fik bare een gang bedt en bøn over udsæden? Hvem går til dagens timelige gerning med bøn om, at den må lykkes? Hvor er de landmænd, der takker, når kvægholdet trives og formeres, og af-tenen afslutter en god høstdag?

Nej, meget oftere er det sådan, også for troende mennesker, at Guds rige og alt det af

---

Nissumstævne i Vinderup

søndag 29. maj

Kl. 14,30 i menighedshuset. Velkomst ved A. C. Nielsen, Vinderup. Fælles kaffebord. Frit ordskifte. Foredrag: Højskoleforstander A. Kristensen taler over emnet: „Vor kristentro i en forjaget, materialistisk tid.“

Kl. 19,30: Festligt samvær i menighedshuset. Højskolelærer Lindskov Rasmussen taler. — Fælles kaffebord. Kort afslutning.

Alle unge og ældre indbydes venligst. Medtag De unges Sangbog. Højskolens stab plus elever deltager i stævnet både eftermiddag og aften. Vi har forenklet programmet i år for at undgå jag og afkortet møderne.

Venlig hilsen.

A. C. Nielsen.

---

denne verden er skarpt adskilt, det åndelige liv får nogle minutter til hverdag og noget mere på helligdagen, de timelige ting får al den øvrige tid. Er det da underligt, at det næstbedste bliver det bedstes fjende?

Guds ord indeholder mange advarsler mod „verden“ og verdenslivet. „Elsk ikke verden, ikke heller de ting, som er i verden! Dersom nogen elsker verden, er faderens kærlighed ik-

ke i ham.“ (1. Johs. 2, 15). Ja, men „verden“ er jo alt det, vi har løsrevet fra Gud, det, som vi ikke har — og ikke vil have ham med i.

Broder! du må i din daglige gerning og liv øve dig i Guds frygt. Få det lagt ind under Gud i bøn og tak og lydighed; få Gud med i det, så det næstbedste kommer ind i linie med det bedste. Så kan også vor jordiske gerning blive tjeneste for Gud og mennesker. *P. Roesgaard.*

Den danske røst — vort hjertes sprog

Af A. C. Nielsen, Vinderup.

Sproget bruger vi hver dag. Vore tanker må klædes i ord, for at de kan opfattes og kendes af andre. „Man har kaldt sproget for sjælens klædning, altså den dragt, hvori sjælen viser sig“ (Kr. Bure og Hans Kyrre: „Det danske sprog“). — Mange forstår at bruge munden, men de forstår ikke at bruge sproget. I Nis Petersens bog „Spiltd mælk“ står der om Kitty: „Hun er ikke helt som andre, hendes ord er som guldrandede skyer, og så er der brod i dem.“ Det, hun sagde, var altså både kønt og rammende. Olfert Ricard kom sin mor i hu som den, der talte sit sprog så smukt, og af hende lærte han kærlighed til land og sprog.

Vort sprogs historie rækker helt tilbage til omkring 300 e. Kr. Hvordan stenalderfolket her i Danmark har talt, det ved vi intet om. Vi har i jorden fundet mange ting, der kan fortælle os noget om dem, så vi kan danne os et billede af deres levevis; men vi kender ikke ét af de ord, de talte. — Om den tid, da vort modersmål pippede frem i lyset, åbenbarede sig i små glimt, skriver Erik Rehling i sin store grammatik: „Da taltes samme sprog, urnordisk, over hele Norden, hvilket fremgår af den — ganske vist yderst fattige — ældste litteratur: fra Danmark kun få ord, mest navne, indristede på forskellige redskaber med anvendelse af det ældste runealfabet, 24 bogstaver, som også har været anvendt uden for Norden, og som er omdannet efter et af oldtidens (græsk-romerske) alfabeter til at kunne bruges til ind-

skæring i træ.“ — Man har kaldt tiden fra 300—800 for guldhornstiden, fordi den længste indskrift fra den tid fandtes på det ene af de sønderjyske guldhorn. — I runestenstiden fra 800—1100 med de berømmelige kongeorde på de tvende jellingesten spaltede urnordisk sig i vestnordisk (norsk-islandsk) — og østnordisk (svensk-dansk). Så kommer håndskrifttiden, der omtrentlig falder sammen med den historiske middelalder. Da begyndte forskellige danske dialekter at blive kendelige, da nedskrev man de gamle danske landskabslove med det latinske alfabet på pergament, da trådte unge kædedansen til folkevisetoner under herreborgenes ærværdige linde. — I bogtryktiden fra ca. 1500 dannedes vort rigssprog efter skriftsproget. — Den årtusindlange udvikling fra urnordisk til nutidsdansk er nok et studium værd.

Så *sproglæren*, der for mange er i høj grad ulystbetonet! Går man ind på Det kongelige Bibliotek og blader i fortegnelsen over danske grammatikker, der har set dagens lys, så forstår man alene ved læsning af titlerne, at det ikke har været morsomt før i tiden at få dansk-undervisning. Man støder på navne som: „Skematisk fremstilling af den danske grammatik“, „Kortfattet dansk sprogtafel“, „Skematisk ordklasse- og sætningslære for børneskolen“ m. m. Har man fra vor egen tid læst Lilly Gads: „Børn på opdagelse i sprogets verden“ eller Kr. Bure og Hans Kyrres „Det danske sprog“, eller har man bladet lidt i dansksystemer, der

nu bruges i børne- og ungdomsskoler, så har man bevis for, at sproglære ikke behøver at være kedelig, men i høj grad er interessant. — Man kan ikke komme uden om grammatikken, den er nødvendig, om man skal blive i stand til at udtrykke sig helt korrekt i tale og skrift. Det kan være som en spændende udflugt sammen med en flok elever at vandre rundt i sprogets „labyrinth af gange“, at tale med dem om lyd og bogstaver, stavelser, afledninger og sammensætninger, ordklasser, ordbøjning og ordføjning, tegnsætning og stil. Det er lige noget for en studiekreds at tage fat på.

Litteraturen er vort sprogs skønneste udslag: den verdslige som den religiøse, poesi og prosa, drama og noveller, salmer og sonetter. Den må man dog have et mindstemål af kendskab til. De gode forfattere har præget vort sprogs udvikling, og ved læsning af deres værker er man inde på en rigtig vej til god sproglig udvikling for én selv. — Mens Kingo var præst i Slangerup, udsendte han i 1574 1. del af „Ändeligt sjungekor“, der indeholdt 14 morgen- og aftensalmer samt 7 af Davids bodssalmer. I tilegnelsesordene til kongen findes følgende: „De danskes ånd er dog ikke så fattig og forknyt, at den jo kan stige ligeså højt mod himmelen som andres, alligevel at den ikke bliver ført på fremmede og udlændiske vinger.“ At dette var sandt, bevidnede bogens indhold og Kingos hele salmesang. — Ved gennemgang af nogle Brorson-salmer kom jeg til at tænke på Grundtvigs verslinier:

„Modersmålet dybt sig bøjer,
let og lifligt det sig føjer
efter Herrens tankegang.“

— Holberg, der skrev sine komedier „for folk ej ene, men og sproget at polere“, har fået det store navn „Det danske skriftsprogs fader“. Sproget blev ved øget brug et smidigt og lydigt redskab for skønne, dybe og rige tanker. Visselig, vor tid er litterært set trods stor bogproduktion en fattig tid i forhold til „guldaldertiden“ i begyndelsen af forrige århundrede, men mænd som Nis Petersen og Kaj Munk har vist, at der endnu er nogen, der forstår at

bruge sproget, at klæde stærke og skønne tanker i sprogets dragt.

Dansk er for os „hertesproget blandt tunders vrimmel“, vore dybeste følelsers bedste tolk, det sprog, vi elsker og vil give videre til vore børn. Vi vil værne om det, trofast som den lille pige i Bjørnsons digt værnedes om den pæne hue, hendes mor gav hende.

Ikke tilfældigt

Det er sådan fat med mig, at jeg i denne vinter har taget mig tre ugers ferie — ganske vist ufrivilligt, idet jeg kom til skade med et knæ under mit arbejde i stalden; og det medførte et sygehusophold. Når jeg skal være ærlig, må jeg tilstå, at jeg ikke kunne forstå Guds mening med det hele, men nu bagefter må jeg sige, at jeg havde godt af at komme væk fra det forjagede hverdagsliv, som vor tid nu engang har ført med sig. Det er, ligesom man så bedre får tid til at tænke på Gud og hans vilje med én. Vi ved jo, at i troens verden er der ikke noget, der hedder tilfældigheder, og det tror jeg ganske afgjort, vi altid må holde fast ved. Jeg har oplevet det ikke en eller to gange, men mange gange. Jeg har tit haft mærkelige oplevelser, og jeg føler trang til at fortælle et par af dem, jeg har haft i forbindelse med mit sygehusophold.

Som det er mine kammerater bekendt, har jeg nu i fem år påtaget mig en mælketur og selv kørt den hver dag; i år er det sjette år, jeg gør det, men i efteråret 59 fik jeg den tanke, at jeg ville have en karl, som kunne køre turen for mig, og så gik det sådan, at karlen, som vi havde, gerne ville blive et år til, og han ville også påtage sig at køre turen. Vi fik lønnen bestemt og samtidig den aftale, læg mærke til det, at han skulle have førerbevis til traktor i løbet af de første fjorten dage af november, og derefter skulle han overtage turen. Den 13. november blev jeg i løbet af et øjeblik fuldstændig afskåret fra alt arbejde og kom på sygehuset, netop på det tidspunkt, hvor karlen alligevel skulle overtage turen. Var det ikke mærkeligt? Nu kunne jeg undværes. Det må i

sandhed være en meget overmodig sjæl, der tør sige, at dette var tilfældigt. Aldrig i livet vil han eller hun få mit samtykke. Jeg har tænkt meget over det siden, og for mig ser det ud til, at Gud har haft dette med i sin plan med mig, men så melder disse spørgsmål sig: Hvad vil Gud mig gennem dette? Er det mine kære derhjemme, han vil have i tale? Ja, der kunne blive mange spørgsmål; for det kan være svært at ligge på en sygestue og høre syge menneskers eder og forbandelser over både det ene og det andet, men det er dobbelt svært at lade som ingenting, når man ved i hjerte og samvittighed, at her er jo netop et sted, hvor man kunne glæde og tjene Gud ved at bekende kulør — og måske også derved kunne hjælpe ens næste. Det fik lov at gå, som det bedst kunne i nogle dage, så skete der noget ret pludseligt. Om aftenen blev jeg ilde til mode, og det tog stærkt til, så jeg troede fuldt og fast, at nu var min sidste time kommet. Da formedes mine læber ganske af sig selv til bøn for alle mine kære derhjemme og alle, som jeg nu kunne nå, og mens jeg lå der og bad højt, så alle på stuen kunne høre det — al menneskefrygt var borte, blev der så stille i stuen. Det var nerverne omkring hjertet, som spillede mig et puds. Det hele varede vel et kvarter, men var meget ubehageligt. Bagefter kunne jeg takke Gud for det; for nu vidste mine lidelsesfæller besked. — De mange eder aftog ikke så lidt i styrke. — Så meget skulle der til. Det var mærkeligt, men ikke tilfældigt, for Gud var med i det. Nogle dage efter fik jeg besøg af vores præst. Han vidste ikke, at jeg var på sygehuset, men fortalte, at han tilfældigt var kommet til at se mit navn dernede og var gået op til mig. Men det var ikke tilfældigt. Vi fik en skøn samtale med hinanden, som jeg sent vil glemme. Derfor ved jeg, det var ikke tilfældigt — han var sendt mig af Gud.

Nu går jeg hjemme igen og er rask og rørig som før. Men hvor var det svært at være der, borte fra hjemmet, fra en god og kærlig kone og tre dejlige børn; dog tror jeg, at det var mindst lige så svært for dem. Vi er enige om, at det, vi har oplevet i denne vinter, har været

os til gavn og berigelse, og vi siger Gud tak derfor.

Og nu til slut vil jeg gerne sige dette ene: Regn ikke med tilfældigheder, men regn med Gud og hans ledelse, også gennem det, som vi så tit fejlagtigt kalder tilfældigheder.

Peder Mich. Jacobsen, 49-50.

NB! Husk på kammerater, at vi har jubilæum i år, og så møder vi op ved elevfesten alle mand.

☆ *Hjemme fra skolen*

Så er vore vinterelever rejst, og hvis alt er godt, når enden er god, så fik vi en god vinter. Vi sluttede den 30. marts med en kombineret afskeds- og forældrefest, og vi på skolen syntes, det var en dejlig dag lige fra kl. 11,45 til slutningen ved 22-tiden.

Hvor er det godt at kunne slutte med tak til Gud og mennesker, og vi havde meget at takke for. Især var det stort, at Gud midt i uroen og travlheden kunne lade sin gerning lykkes iblandt os. Hvor må vi takke for det. Vi må også takke de elever, der prøvede på at tjene Gud blandt kammeraterne, og vi sender en stor tak til alle, der beder for vor skole.

Nu håber vi, at vore tidligere elever må være (gøres) tro i dette ene: at gå til Gud med alt. Det gælder jer alle, men især tænker vi nu på jer fra vinteren 59-60.

Inden afrejsen nåede vi et besøg på „Kabel“ for de mest landbrugsinteresserede, og vi fik alle en hyggelig aften med et fint kaffebord i „Sdr. Byskov“. Stor tak til begge hjem.

Vesterhavsturen blev i år afviklet i stille vejr, da den ikke kunne opsættes længere. Vi havde ellers gået og ventet på en storm fra vest, men den ville ikke komme, og nu ved adskillige af vore elever, at Vesterhavet godt kan give våde fødder, selv om vinden bærer fra land.

I tiden arbejder håndværkerne på at modernisere køkkenet og i øvrigt hele østfløjen. Husassistenterne får et toilet oppe på gangen, og der indrettes et lille badeværelse til gæster og

„ung lærer“. Privatens toiletrum bliver udstyret med et lille badekar, da der ikke er plads til et stort, så nu bor vi alle ret komfortabelt, hvad toiletforholdene angår. Desværre er den slags arbejder meget dyre, også fordi afløbene måtte vendes, så spildvandet kunne løbe mod nord. Det kostede nogle ophuggede cementgulve i kælderens, men vi er glade for at blive fri for det snavsede vand i haven, og det ser ud til, at vi nok kan overkomme den ret store udgift. Det store køkken, der delvis blev moderniseret i vinter, får nu en omgang på vægge og loft, og vi tror, det bliver vældig fint.

I dag, da dette skrives, har vi påskelørdag, og vi er midt i roderiet, men vi tror nok, vi skal blive færdige til maj. Haven er allerede i fin orden, takket være især Søren Aggergaard. De blå anemoner har blomstret længe og står fint endnu, og de hvide anemoner er ved at folde sig ud, skønt de står på en nordskråning. Rabarberne er så langt fremme, så vi kunne få rabarbergrod i dag, og hvor er det skønt, når vi kan begynde at hente ind fra haven.

På marken er kornet begyndt at komme op, og i dag sår vi roer. Det er meningen, at køerne skal ud en af de første dage. Ensilagen og kårloerne er ved at slippe op, men vi har mange (rigtige) sukkerroer endnu. Vi har fået en traktor, en brugt Ferguson, men ikke indført brugt. Nu håber vi så mindeligt, at den må kunne klare bakkerne og kunne manøvrere i haven. Til at hjælpe Martin Sønderby i mark og have m. m. har vi antaget Henning Sørensens, der var elev på efterskolen i vinter.

Fra 1. maj har vi 5 piger. En var elev i 58, to var elever i 59, og to har ikke været elever. Vor egen pige skal gå i skole igen, men hun kan godt hjælpe til om søndagene, og da er der altid brug for ekstra hjælp, fordi nogle af pigerne naturligvis har fri, og fordi der ret ofte kommer mange gæster. Og så har vi heldigvis Emma (fru Jensen), der trofast og dygtigt har hjulpet os i mange år.

Vi får lige akkurat fuldt hus til sommer (71 elever), og sådan set har vi meget at glædes over, men —

Selv om vi nylig har prøvet at undvære

Lindskov Rasmussen et år, så gjorde det alligevel et dybt indtryk på mig, da han meddelte, at han tænkte på at flytte, og da han senere meddelte, at han havde sagt ja til pladsen på bibelhøjskolen, der skal begynde i Løgumkloster til efteråret. Gennem 11 år har vi nu kunnet regne med hans gode og dygtige medarbejde, så jeg har faktisk ikke vidst, hvad jeg skulle sige til det. Jeg kunne godt have meddelt det i sidste nummer af bladet, og det har iøvrigt stået i dagspressen, men jeg håbede, at jeg ved at vente til nu kunne meddele navnet på hans efterfølger. Så let og hurtigt gik det nu ikke, men vi håber og tror, at vi bliver hjulpede. Lindskov synes, at arbejdet på den nye skole interesserer ham meget, og når han så blev pladsen tilbudt, så må vi vel også tro, at det er rigtigt at tage den.

Iøvrigt skal der ikke nu siges afskedsord, da forandringen først skal ske, når sommerskolen er sluttet, men vi er naturligvis meget spændt på, om vi nu må få en anden meget god og meget dygtig lærer. Det var næsten skønnest, hvis en ville melde sig.

En højskolelærer må meget gerne have alle dyder, men erfaringen viser, at en mand kan gøre god fyldest, når blot han har nogle — og i alt fald denne ene, at hjertet slår på det rigtige sted.

Tak til vintereleverne 59/60

Når vi om morgenen ved andagten beder for vore gamle elever, går tankerne uvægerligt til jer, som faktisk ikke er ret gamle. Det er sært, I er borte og vel aldrig mere skal sidde samlet inde i spisestuen eller i fællesklassen.

Ligesom de tidligere hold var I en broget flok, og „Viljernes mangfoldighed gav ofte besvær“. Men det vil vi ikke tænke på mere.

Derimod er der 2 ting, som vi vil mindes. Hvor var der mange af efterskoleeleverne, som var velopdragne, og som opførte sig mønsterværdigt både i timerne og i fritiden. I skal have så stor en tak, og vi sender også en venlig tanke til jeres hjem og skole.

Det andet, som kendetegnede jeres hold, var

de mange højskoleelever, om hvem det med fuld ret kunne siges, at de hørte til „de stille i landet“. Dette skal forstås som en ros, for det er så dejligt med den slags elever, og I ved nok, at udtrykket mange steder især i ældre tid blev brugt om de troende. Men med denne ros skal der følge en formaning. Så bestemt og kærligt, som jeg kan, vil jeg minde jer om, at Gud har brug for enhver af jer i sin store gerning, og at kristentroen skal bekendes, hvis den skal holde livet. — Ved de små møder kan I da f. eks. foreslå en sang, som I holder meget af, og så bagefter kan I da også fortælle, hvorfor I holder så meget af den sang.

Og så vil vi bede jer alle sammen om at tilgive os, hvad vi fik gjort forkert eller for dårligt. Vi vil også bede jer, der føler trang til at kritisere os, om at vente et år eller mere med jeres kritik, og vi tror altså, at tiden vil vise: „Vi tænkte ej slet“.

Så skal I have tak, hvis vi nu må regne jer blandt skolens forbedere og medarbejdere. Tak til dem af jer, der tegnede jer for et bidrag til støttefonden, og tak allesammen for det smukke og meget store flag, som vi glæder os til at hejse for jer den første søndag i juli måned. Da vil det glæde os, om vi må se jer allesammen.

Anderledes - og dog...

Besøget på Sigtuna var en stor oplevelse med værdifulde iagttagelser, og jeg havde megen lyst til at blive der noget længere, men rejseplanen skulle følges, og forude ventede endnu et besøg, som jeg imødeså med stor spænding. Hidtil havde jeg besøgt skoler, der alle stod i et positivt forhold til kirke og kristendom, men nu gik rejsen til en arbejderhøjskole, nemlig Brunnsvik. Skolens tidligere leder, dr. Alf Ahlberg, er kendt som en kristen filosof, men han overdrog for et par år siden ledelsen til en ung cand. polit. Carl-Gustav Lindell.

Modtagelsen var så hjertelig, som tænkes kan. Rektor hentede mig i Ludvika, som er nærmeste jernbanestation 8 km borte. Såsnart kufferten var stillet ind på gæsteværelset, gik

turen til rektors villa, hvor der også kom et par lærerfamilier til et hyggeligt velkomstsamvær. Hvor var det hyggeligt! Alle var venlige og hjælpsomme, så det blev en god og festlig begyndelse til et par lærerige dage.

Brunnsvik er anderledes og meget forskellig fra de fem andre højskoler, jeg besøgte. Skolen ejes af Arbejdernes bildningsförbund (svarende til det danske Arbejdernes oplysningsforbund), og langt de fleste af de hundrede elever kom fra socialistiske kredse. De var overbeviste om socialismens værdi og betydning, og nu var de taget på skole for at dygtiggøre sig til en politisk opgave i deres hjemsovn eller i en større sammenhæng. Skoleprogrammet måtte selvfølgelig imødekomme denne stræben, så der var afsat god tid til fag som samfundslære, nationaløkonomi, international politik og foreningskundskab, men de almendannende fag var også godt repræsenteret, dog var studiekredsen i kristendomskundskab for tiden et valgfrit fag. Der blev holdt foredrag, men studiekredsformiden var meget anvendt, og det var nok i disse timer, det marxistiske præg kom stærkest frem. Lærerne var meget forskellige, men ingen af dem gav rollen som politiske agitatorer, tværtimod. Det er tidligere sagt, at Brunnsvik uddannede gode socialdemokrater ved at sætte spørgsmålstegn ved socialismens tanker. Den metode er i nogen måde i brug endnu. Der holdes højskole. Livets store og alvorlige spørgsmål bliver grundigt behandlet i foredrag over historie og litteratur.

Med besøget på Brunnsvik var programmet udtømt, og jeg måtte tiltræde den lange hjemrejse, for kalenderen viste allerede 1. november. Ekspressen buldrede mod syd gennem skove og forbi søer og elve. De forskellige landskaber strøg forbi kupévinduet, mens jeg i tanken genoplevede besøgene på de 6 skoler, der havde givet mig så mange gode minder. L. R.

Unge mænd på ca. 18 år skriver i vandremappe

„To gange har jeg været på Teknisk Skole, og jeg synes, det er meget interessant. Takket være, at jeg har været på en god efterskole, har jeg opnået rimelige karakterer. Jeg tænker ikke mindst på Aagaards timer.“

„Til vinter vil jeg gerne med på vinterlejr. Når jeg står i styrehuset, kommer jeg somme tider til at tænke på, hvor jeg kommer hen, hvis jeg en dag ikke kommer i land. Jeg slår mig gerne til ro med, at der næppe sker noget her inde i fjorden. Her i byen er der intet KFUM, så det er en trist by. Tiden går ellers hurtigt for mig, for jeg er begyndt at læse noget. Sidder man med en god bog, er man i godt selskab, og det er bedre end at stå ude og tage hjørnekulde.“

„Når jeg taler om en slags fængsel, tænker jeg på vort forhold til Jesus. Her kan man lige- som lukke sig inde i en celle og virke nærmest som en død, der ikke har fjerneste interesse for det, som hører kristenlivet til. Det skulle jo ikke så gerne kunne siges om os, når vor mindetale bliver holdt, at vi døde, da vi var 20 år, men blev begravet, da vi var 60. Det ser mærkeligt ud, at vi, når vi bliver døbt, bliver indskrevet i Livets Bog og så livet igennem gør alle mulige krumspring for at komme uden om Jesus — for så på det sidste at vende tilbage til ham. For det tror jeg, at alle mennesker alligevel ønsker, blot kniber det med mod til det, man er bange for de andre.“

„Naturligvis skal man ikke gå og fortælle alt om én selv til alle dem, man kommer sammen med, men det er godt at have en ven, som man kan lette sit hjerte overfor, og som forsøger at forstå én, selv om det måske ikke altid er så nemt.“

En af de unge mænd, der for ikke længe siden var her på højskole, skriver:

„Jeg har jo været på Haslev udvidede Højskole i vinter, hvor vi også havde en god tid.

Sådanne vintre på skole går hurtigt og smertefrit.

Men nu, vi står i hverdagen, da er det, vi må kæmpe på livets oprørte hav. Da er det rigt at have de skoleophold bag sig. Skolerne er billedlig talt som havne, hvor der repareres og tankes op. — Der kræves meget brændstof til farten over havet, og mange undervandsbåde lurer. Men det er trygt at vide, at himlens redningsstation har døgnvagt og vil sende redningsbåde ud. Blot vi måtte lære at hvile i den forvisning.“

HØJSKOLEPOST

Vore møder.

- 27. apr. Vammen. A. Kr.
- 5. maj. Hvam (ved Kjellerup). A. Kr.
- 5. maj. Vinding. L. R.
- 9. maj. Måbjerg. L. R.
- 17. maj. Fousing. A. Kr.
- 18. maj. Hornum (ved Års). L. R.

„Ringduen“ 57-58

var her på besøg den 1. april.

„Den gyldne ring“ 1952

var her i påsken.

Til sommerholdet 33.

I skal lige have en hilsen med oplysning om, at vandrebogen nu er i gang igen. Flere af jer har modtaget forespørgsel fra mig i vinter. Tak, fordi I alle har svaret, og fordi mappen nu er sendt videre. Den har hvilet sig længe, og vi håber, den vil køre med forstærket fart den sidste del af runden. Vi håber også, at ingen melder sig ud, vi vil ikke miste flere. Husk at sende brevkortet.

Hjertelig hilsen. Anna Molberg.

Samlede hos Rosa og Peder Michael d. 6. marts sender vi alle på skolen og vore kammerater de kærligste hilsener.

- Johan Nielsen, 48-49.
- Mariane Nielsen (f. Jakobsen), 52.
- Børge Mortensen, 56-57.
- Arthur Pilgaard, 46-47.
- Oskar Christensen, 49-50.
- Rosa Jakobsen (f. Madsen), 50.
- Peder Michael Jakobsen, 49-50.

Til lykke!

Skærtorsdag viedes i Hørve kirke frk. Tove Jensen, Sejro (58), og hr. gdr. Sven Espe Nielsen, Sejro.

Lørdag den 7. maj vies i Bur kirke frk. Anna Kjeldsen (51), og hr. Egon Brøndbjerg, Staby.

Adresse på bryllupsdagen: Nielsesgård, Bur.

Lørdag den 7. maj vies i Års kirke frk. Martha Sørensen (56) og kommis Børge Langgaard Pedersen (50-51). Adresse på bryllupsdagen: Himmerlandsgade 90, Års. Bopæl: Haslevangvej 86, Hasle pr. Århus.

Tirsdag 10. maj vies i Gjesing kirke: Frk. Ester Hougesen (1957) og hr. gdr. Evan Nielsen, Feldballe. Adresse på bryllupsdagen: Sorvad pr. Allingåbro.

Østvendssysel højskolekreds.

Sammenkomst lørdag den 21. maj kl. 20. Højskole-weekend på „Klitten“, Lyngså. Lærer A. Nielsen, Haslev udv. højskole, taler over emnet: „Guds kærlighed vor livskilde“.

Alle, unge og ældre, er velkomne.

P. u. v. Tage Sanden.

Århus højskolekreds.

Onsdag den 4. maj kl. 20: Sammenkomst på KFUM. Førstelærer K. Møller Pedersen, Isenvad, taler. Emne: „En fritænker har ordet“.

Alle er velkomne.

P. u. v. Jens Ganer.

En svensk forfatterinde, Ellen Key, skriver om dannelse: — Dannelse er ikke det, vi har lært, men det, vi har tilbage, når vi har glemt alt, hvad vi har lært.

Adresseforandringer

Sommerskolen.

1958 Frk. Doris Raabjerg Poulsen, adr. hr. trafik-eksp. B. Andersen, Hasselager — samme, Holmgård, Ølby pr. Struer.

Frk. Tove Jensen, Slotsgården, Hørve Sjæll. — samme, Kilegården, Vester Sejro.

1957 Frk. Karen Margrethe Hansen, Måltrostveien 44 B, Voksenlia, Oslo, Norge — samme, „Rønnely“, Gødstrup.

1956 Sygeplejeelev frk. Aase Johansen, Central-sygehuset, Silkeborg — samme, Amtssygehuset, Skanderborg.

1956 Frk. Esther Pedersen, Åkjær, Fly pr. Skive. — Fru Esther Andersen, „Gejlholmgård“, Horn, Fårvang.

1956 Frk. Anne Marie Svendsen, „Lille Skindbjerg“, Nr. Felding — samme, Blåbjergshus, Vind.

1956 Fru Ruth Christensen, Zeinsvej 50, Frederikshavn — samme, Finnsvej 50, Frederikshavn.

1955 Frk. Esther Hagelskjær, De gamles Hjem, Hammerum — samme, Børnehjemmet, Hammerum.

1955 Frk. Else Marie Madsen, Nørregade 64, Herning. — Fru Else Marie Frølund, Vinderslev pr. Kjellerup.

1954 Elev frk. Maren Iversen, Centralsygehuset, Herning — suppl. sygepl. frk. M. I., Kolonien Filadelfia, Dianalund.

1953 Frk. Anna Marie Bojsen, Bandsby, Holmsland, Ringkøbing — samme, Højgård, Herborg, Videbæk.

1953 Fru Ingrid B. Jensen, Nybrovænge 35, Kgs. Lyngby — samme, Nørrevang 4, 1. sal, Birkerød.

1952 Frk. Mary Villadsen, Classensgade 60, 2. sal, København Ø. — samme, Børnepsykiatrisk afdeling, Risskov ved Århus.

1950 Fru Anna Yde Hove, Nylandsvej, Hvidbjerg, Thy — samme, Hørsted pr. Snedsted, Thy.

Vinterskolen.

58-59 Jørgen Moosgaard Kristensen, Landbrugsskolen, Haslev — samme, „Lysholm“, Vildbjerg.

58-59 Kurt Nielsen, Haslev udv. højskole, Haslev — samme, „Kirkegård“, Trandum, Skive.

57-58 Aksel Christensen, Haslev Landbrugsskole, Haslev — samme, „Nyholm“, Trælund, Herning.

56-57 Pauli Kiel, 382736, Søgård, Klipleve. — Pauli Kiel, „Foldager“, Sinding, Herning.

55-56 Hans Sand Gamst, Landbrugsskolen, Hammerum — samme, Brovst.

55-56 Hans Hansen, Enghavegård, Rørbæk — samme, Gettrupgård, Hobro.

55-56 Emil Højbjerg, De gamles Hjem, Allerslev st. — samme, Jernbanegade 6, Præsto.

53-54 Eivind Kallesøe Jensen, Klausholm, Asp pr. Struer. — Frisørsvend E. K. J., Asker Herrefrisørsalon, Asker, Norge.

53-54 Andreas R. Isager, Levring, Kjellerup — samme, c/o vognmand Madsen, Højby Fyn.

50-51 Kristian Sørensen, Haslev udv. Højskole, Haslev — samme, Kerte Skovgård, Årup, Fyn.

47-48 Magnus Grønne, V. Hornhøj, Mejrup, Holstebro — samme, Burgård, Bur st.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening
Redigeret af forstander A. Kristensen.

A CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUER 9271 5